

Sygn. akt I CSK 3218/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z wniosku J. Z.
z udziałem J. Z.1, A. S., A. D., Gminy [...]
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt II Ca 642/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy uczestnik postępowania kasacyjnego ponosi koszty związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z 28 października 2021 r. w sprawie z wniosku J. Z. z udziałem J. Z., A. S., A. D. i Gminy N. o rozgraniczenie należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą

skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi ze względu na rażące naruszenie przepisów, to jest to jest art. 153 k.c. oraz art. 235² § 1 pkt 3 i 5 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 382 k.p.c. Skarżąca jednak nie sprostowała wymogowi wykazania naruszenia prawa widocznego *prima facie*. W rzeczywistości zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych i podważa ocenę zebranego materiału dowodowego i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne. Sądy orzekające odniosły się do kryteriów rozgraniczenia nieruchomości i zastosowania właściwego w rozpoznawanej sprawie. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości,

że kognicja sądu w postępowaniu rozgraniczeniowym obejmuje ustalenie przebiegu granicy według kryteriów określonych w art. 153 k.c. Przepis ten wyznacza trzy kryteria rozgraniczenia nieruchomości oraz reguluje następującą kolejność ich stosowania: aktualny stan prawny, ostatni spokojny stan posiadania oraz uwzględnienie wszelkich okoliczności. Waga kolejnych kryteriów czyni niedopuszczalnym dokonanie rozgraniczenia przy zastosowaniu drugiego czy trzeciego kryterium, dopóki można ustalić granice na podstawie aktualnego stanu prawnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 listopada 2006 r., II CSK 206/06). Sąd meriti stosując kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania ustalił przebieg granicy między działkami. Ustabilizowany stan posiadania przedmiotu rozgraniczenia, to stan, który nie pozwala wprowadzić na stwierdzenie nabycia własności w drodze zasiedzenia, jednak trwa zbyt długo, by pozbawienie dotychczasowego posiadacza pasa ziemi przez ustalenie granicy z uwzględnieniem wszelkich okoliczności dało się pogodzić z zasadami współżycia społecznego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 maja 1974 r., III CRN 81/74, OSN 1975, Nr 4, poz. 65).

Odnosnie wskazywanego w skardze rażącego naruszenia przepisów art. 235² § 1 pkt 3 i 5 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 382 k.p.c. należy wskazać, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08). Tymczasem autor skargi nie sprecyzował nawet, w jaki sposób te uchybienia przekładają się na wynik sprawy.

W ocenie skarżącej Sąd Okręgowy nie uwzględnił całości materiału dowodowego, przyjął ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz zaaprobował oddalenie przez ten Sąd wniosków dowodowych zgłoszonych przez pełnomocnika wnioskodawców w tym dowodu z zeznań świadka. Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub

oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Sąd Apelacyjny wprost wskazał przy tym, że zeznania świadka nie miały przypisywanego przez skarżącą znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu i odniósł się do przebiegu granicy wynikającego zeznań świadków - w tym tych powołanych na wniosek wnioskodawczy.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi powielenie zarzutów kasacyjnych i w żadnym stopniu nie prowadzi do wniosku o oczywistości formułowanych zarzutów. Ogranicza się ono do sformułowania polemicznych uwag i ocen orzeczenia Sądu ad quem.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

[as
at]